

Svitanie

Časopis farnosti sv. Michala Archanjela v Závode

Číslo 1/2005

roč. 6

Zo života farnosti

Trochu čísel za rok 2004

V tomto prvom čísle Svitania v roku 2005 mi dovoľte ešte krátke štatistické ohliadnutie sa za uplynulým rokom 2004 v našej farnosti.

1. Duchovný a sviatosťný život našej farnosti.

- A. Krsty:** V minulom roku bolo v našej farnosti pokrstených **28** detí, z toho 17 chlapcov a 11 dievčat.
- B. Sobáše:** bolo zosobášených 9 párov.
- C. Sväté prijímanie:** bolo rozdaných približne 40.000 svätých prijímaní.
- D. Pohreby:** zomrelo a bolo pochovaných v Závode 23 farníkov, z toho 8 mužov a 15 žien. Z toho bolo zaopatrených svätými sviatosťami 17. Prosil by som všetkých, aby nezanedbávali svoju kresťanskú povinnosť a v prípade vážnej choroby príbuzných volali kňaza včas, ak chorý s návštevou súhlasí, bez ohľadu na to, či chodil do kostola alebo nie. Ďakujem tým, ktorí sa o túto posilu sviatosťami pre svojich blízkych postarali.

2. Finančné hospodárenie farnosti.

A. Príjmy:

1. zostatok na účte z roku 2003:	299.669.-
2. zvonček, zbierkyna faru a milodary:	601.937.-
3. nájomné za lešenie:	50.000.-
4. sponzorský dar:	200.000.-
5. pôžička:	100.000.-
6. nájomné pôda:	5.050.-
7. zbierky na odoslanie:	52.300.-
8. predaj katolíckej tlače:	24.510.-
9. počiatočný stav v pokladni:	4.810.-
Príjmy spolu za celý rok:	1.338.306.- Skk

B. Výdavky:

1. platba obkladu kostola firme KOVEL:	141.264.-
2. prevádzka kostola : plyn, elektrina, ... :	143.623.-
3. prevádzka fary: energie, telefón, pošta:	65.674.-
4. oprava fary:	858.418.-
5. podporný fond ABÚ:	9.681.-
6. odoslané zbierky:	52.300.-
7. platba katolíckej tlače:	26.353.-
Výdavky spolu za celý rok:	1.297.313.- Skk

Zostatok na účte: 40.993.- Skk

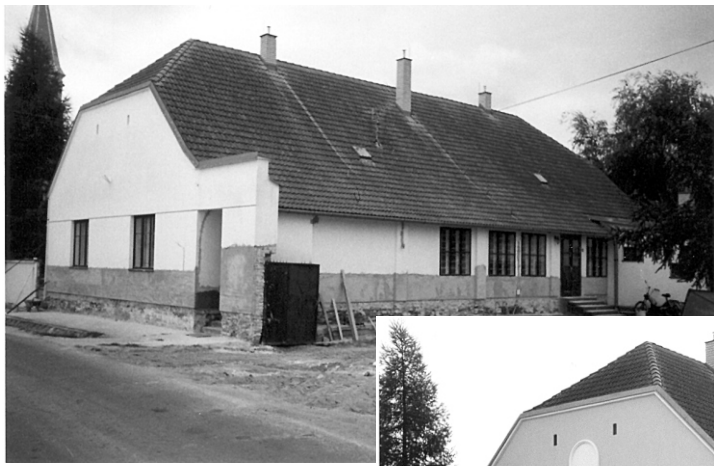
Chcel by som ešte raz poďakovať všetkým, ktorí dali svoj príspevok a umožnili tak generálnu obnovu fary. Keďže som v minulom čísle zabudol poďakovať ešte niektorým, ktorí taktiež prispeli svojou prácou na renovačných a stavebných prácach, chcem to pre spravodlivosť a česť napraviť. Pánovi **Richardovi Weberovi** a jeho spolupracovníkom za vyhotovenie vonkajších štúk okolo portálu a okien, ako aj za výrobu vnútorných ornamentálnych štúk. Pánovi **Štefanovi Izakovičovi** a **Milanovi Kopiarovi** s pomocníkmi za murárske práce.

Momentálne prebieha predaj stavebných pozemkov so súhlasom ABÚ, za ktoré by mal byť zisk okolo 3.000.000 Skk. Za tieto peniaze bude kúpený rodný dom bratov Vrablecovcov (Imrišicovcov) a následne jeho obnova. Bolo urobené výberové konanie na projekt obnovy a transformácie domu na Pastoračné centrum farnosti, ktoré ponesie meno pána prof. Jozefa Vrableca. V týchto dňoch sa už dokončujú projektantské práce a dúfame, že na jar sa spustí prestavba. Vedením stavby a jej logistickým zabezpečením som poveril pána Pavla Žáka. Taktiež v tomto roku chceme dokončiť okolie fary, teda zbúrať staré hospodárske budovy a postaviť nový obvodový murovaný plot.

Bude treba veľa úsilia a vašej pomoci, ale pevne verím, že to pôjde. Budeme mať dôstojný a najmä funkčný priestor pre spoločenský život vo farnosti, pre tie najrozličnejšie aktivity. Bude závisieť aj od vás, ako sa táto stavba, ak ju s pomocou Božou dokončíme, bude využívať. Tvorivosti, aktivity a nápadom sa medze nekladú.

Peter Mášik, farár

Myslíme, že tieto

fotografie

hovoria

samé

za seba.

Pribrzdi trochu, začína pôst

„Najväčšou nevýhodou uponáhľanosti je, že ňou strácaš strašne veľa času“.

(G.K. Chesterton)

Stres, náhlenie, zhon, stiesňujúce termíny, ... to sú slová, ktoré často používame na vyjadrenie toho pocitu zo života, ktorý väčšinu ľudí dnes charakterizuje. Preto stále viac snažíme brániť týmto stresujúcim a stiesňujúcim vplyvom doby, pracovného prostredia či medziľudských vzťahov. Každý si hľadá svoje metódy a prostriedky, alebo si jednoducho nič také nepriznáva a tak ani nič nehľadá. Je spokojný s tým, ako to beží. Mám však z rozhovorov s ľuďmi dojem, že so to stále viac uvedomujú a zároveň aj hľadajú cesty, ako sa týmto ťažkostiam brániť. Nie je to jednoduchá téma, bude zároveň veľmi osobná a individuálna pre každého, ale predsa je tu ponuka, i keď formulovaná trochu všeobecne pre každého.

Prežívame obdobie veľkého pôstu. Môžeme povedať, že je to obdobie pokánia, očisty, obnovy srdca a duchovnej sily človeka. Ak nám ju práve rýchlosť dnešného života oslabuje, je hádam vhodné ako program na pôst zobrať heslo: ***Trochu pribrzdi!*** Pribrzdi tempo, občas sa zastav, pouvažuj,

popozerať sa lepšie okolo seba, zamysli sa nad sebou. To všetko okrem úprimnosti, odvahy vyžaduje aj čas, a ten si treba vedieť nájsť. Inak sa môže stať, že budeš vlastne svojím zhonom celý život nevedomky utekať sám pred sebou. Pribrzdi teda! Nájdi si viac času na svoju manželku (manžela), venuj sa viac svojim deťom a menej televízii. Hľadaj trochu zamyslenia a samoty, ako aj spoločenstva s ľuďmi a radosť, že si s nimi. Hľadaj aj Boha, kým je nablízku a kým ho možno nájsť. Ver, že každú doslova minútu, ktorú mu úprimne venuješ ti stonásobne odmení už tu na zemi. To hovorí nie závodský farár, ale Ježiš.

Básnik Wolfgang Goethe povedal, že neužitočný život je predčasná smrť. Začal sa pôst. ***Pribrzdi trochu,*** aby sa tvoj život stal užitočnejším: pre teba, tvoju rodinu a pre spoločenstvo. Aby tvoje srdce bolo plnšie na život. Nielen na ten, ktorý ponúka svet, ale aj na ten, ktorý dáva Boh. On, ktorý je sám Život a Láska.

P. Farár

Nazrel do neba i do pekla

„S prekvapením som zistil, že stojím vedľa svojho nemocničného lôžka, na ktorom leží moje nehybné telo. Vedľa postele sedela moja žena Beverly. Usilovne som sa snažil hovoriť s ňou, avšak vôbec nereagovala.“ Takto opisuje chvíle svojej klinickej smrti Američan Howard Storm. Nasledujúce riadky sú vzácnym svedectvom človeka, ktorý okúsil peklo i nebo a zo dňa na deň prestal byť ateistom.

Ako ortieľ smrti

Howard Storm sa narodil v roku 1946 v štáte Massachusetts v USA. Bol profesorom umenia a leto roku 1985 trávil s manželkou a skupinkou študentov v Európe. Ich poslednou zastávkou bol Paríž. Deň pred odletom do USA Howard pocítil prenikavú bolesť žalúdka akoby ho zasiahla strela z pušky. Privolaný lekár konštatoval perforáciu dvanástorníka a poslal ho do nemocnice na operáciu. Bolo však dovolenkové obdobie a profesor musel na zákrok čakať dlhé hodiny. Čas bežal, morfiom dávno prestalo účinkovať, bolesť sa stupňovala. Howard intuitívne cítil, že sa blížia jeho posledné minúty. Začal si klásť otázky, čo sa stane s jeho manželkou a dvoma deťmi, s obrazmi, domom, záhradou a všetkým, čo mal rád. Myšlienka na smrť ho desila, mal len 38 rokov a pred sebou sľubnú umeleckú kariéru. Chcel žiť za každú cenu, avšak postupne strácal silu. Po desiatich hodinách čakania mu zdravotná sestra oznámila, že operácia sa uskutoční až na druhý deň. Znelo to ako ortieľ smrti. Z posledných síl sa rozlúčil s manželkou. Bol ateista, neveril v Božiu existenciu ani v posmrtný život.

Zavrhnutí ľudia

Profesora obklopila desivá temnota. Odrazu s údivom zistil, že dokonale vníma skutočnosť. Necítil už bolesť, ale všetko si živo pamätal. Stál vedľa nemocničného lôžka a pozeral na svoje bezvládne telo a zronenú ženu. Nereagovala na jeho slová ani dotyky. Odrazu začul hlasy: „Okamžite odtiaľto odíď. Ponáhľaj sa. Čakáme tu na teba už dávno. Chceme ti pomôcť.“ Cítil, že ak odíde, už sa nikdy nevráti. Hlasy naliehali: „Ak neodídeš, nepomôžeme ti.“ Rozhodol sa poslúchnuť. Ocitol sa vo veľkej zahmlenej hale, cítil z nej strach. Nevidel detaily, ale akoby prechádzal tajomným priestorom. Odrazu uvidel obrysy postáv pripomínajúcich ľudí. Boli veľmi bledí a ich oblečenie šedé. Temné postavy sa vzdalovali a lákali ho za sebou. Pokrikovali naňho, nadávali mu a s podlízavým smiechom oznamovali, že o chvíľu budú na mieste.

Desivé postavy boli čoraz agresívnejšie, začali ho preklínať a mučiť. Howard si uvedomil, že sú to zavrhnutí ľudia, ktorí v období svojho pozemského života nenávideli Boha a boli stopercentnými egoistami. Pokúšal sa brániť, ale to v nich prebúdzalo ešte väčšiu agresiu. Odrazu začul vnútorný hlas, ktorý ho vyzýval k modlitbe: „Pros Boha o pomoc.“ Najprv túto myšlienku odmietol, avšak bola čoraz naliehavejšia. Profesor sa ako dospelý nikdy nemodlil a nevedel, ako to má urobiť. S ťažkosťami si spomínal na úryvky detských modlitieb a po slovíčkach odriekal: Otče náš, ktorý si na nebesiach... S prekvapením zistil, že zlovestné postavy začali zmätene utekať. Ako besné vykrikovali, že modlenie mu aj tak nepomôže.

Súd nad sebou samým

Modliac sa Storm naraz uvidel seba samého vo svetle pravdy a hodnotil, čo v jeho uplynulom živote bolo dobré a čo zlé. Uvedomil si, že po celý svoj život budoval pomník najväčšej modle, ktorou bol jeho egoizmus. Zahľadený do seba chcel za každú cenu získať slávu za svoje obrazy, ktoré by obdivovali ľudia celého sveta. Celý rebríček hodnôt, ktorým sa riadil, bol len predĺžením jeho sebeckva. Všetko, čo si doposiaľ cenil, nemalo teraz žiadny význam.

Pocítil hanbu za svoj doterajší vzťah k Bohu a ľuďom. Nebol síce zlodejom, nikoho nezabil, rešpektoval zákony a pravidlá civilizovaného sveta, ale bolo to príliš málo na to, aby žil životom hodným človeka. Uvedomil si aj to, že po celý svoj život nosil v sebe ukrytú zlosť a nechotou odpustiť vlastnému otcovi. Pochopil, že nechýbalo veľa a rozšíril by rady temných postáv - nenávisťou sršiacich egoistov.

Svetlo nádeje

Howarda premohla úprimná ľútosť. Vtom začul svoj spev z obdobia detstva, neustále sa v ňom opakoval refrén: „Ježiš ťa miluje... la, la, la.“ Túto pieseň často spieval na hodinách náboženstva. V tejto strašnej temnote veľmi túžil po prítomnosti niekoho, kto by ho miloval. Začal celou svojou bytosťou túžiť po naplnení obsahu tejto piesne. Vnúťorný hlas mu hovoril, že jediným vyslobodením z tejto beznádejnej situácie je Ježišova láska. Z celého srdca začal volať: „Ježiš, vyslobod' ma!“

Po chvíli uprostred temnoty uvidel maličké svetielko, ktoré sa približovalo a stávalo sa väčším. Očarený jeho žiarou nemohol z neho odtrhnúť oči. Svetlo bolo jasnejšie ako slnko alebo žiara blesku a krajšie ako čokoľvek, čo doteraz videl. Keď sa k nemu priblížilo, spozoroval, že to nie je hviezda, ale Osoba, ktorá žiari obrovským svetlom lásky. Bol to zmŕtvychvstalý Ježiš Kristus, Spasiteľ a Pán celého vesmír.

Napriek veľkej bolesti z poznania pravdy o sebe profesor Storm pocítil, že je milovaný láskou, ktorá odpúšťa všetky hriechy, lieči všetky rany a človeku vracia dôstojnosť Božieho dieťaťa. Pochopil, že jedinou podmienkou k naplneniu tejto lásky je dôvera a súhlas na to, aby ho Kristus mohol milovať a uzdraviť. Howard okúsil Božiu lásku a milosrdenstvo tak intenzívne, že nenachádzal slová prirovnania na jej vyjadrenie v ľudskom jazyku. Plakal od šťastia a ľútosti nad svojimi hriechmi.

To nie je omyl

Ježiš Kristus ho objal a vyviedol z temnoty. Spasiteľ akoby prekonal nekonečnú vzdialenosť, oddeľujúcu svetlo od temnoty, lásku od nenávisťi, pravdu od lži, slobodu od otroctva. V tejto novej, krásnej skutočnosti sa Storm cítil zahanbený stavom svojho človečenstva. V blízkosti Božej svätosti si pripadal ako špinavá, odporná handra, ktorú treba vyhodiť do smetia. Veď predtým tisíckrát používal meno Božie ako nadávku... Uvedomujúc si všetky svoje hriechy sa domnieval, že je v Božej prítomnosti omylom. Vtedy začul Ježišove slová: „To nie je omyl. Práve tu je tvoje miesto. Musíš sa ešte pripraviť, dozrieť a očistiť.“ Na Ježišov pokyn sa objavili svetlé bytosti, žiariace radosťou a láskou. Boli to čísi duchovia anjeli, ktorí sa dorozumievali bezprostredným odovzdávaním myšlienok. Čokoľvek si Storm pomyslel, oni to ihneď vedeli. Jeho najbližší ochranca, Anjel strážny, mu oznámil, že sa musí ešte vrátiť do pozemského života, že ešte nie je pripravený na prechod do večnosti. Vysvetlil mu, že Boh dal všetkým ľuďom schopnosť prijať alebo odmietnuť Božiu lásku. Tá je totiž slobodným a nezištným darom, a preto môže byť prijatá len prostredníctvom modlitby plnej dôvery. Anjel strážny upozornil Howarda aj na to, aby pri preukazovaní lásky nečakal nejakú odmenu alebo prospech. To je najjednoduchšia cesta do neba.

Úplne nový život

Keď anjel skončil s vysvetľovaním, profesor si uvedomil, že leží na lôžku a zdravotná sestra mu omýva ranu po operácii. Skúsenosť zo stretnutia so smrťou zmenila Storma, celú jeho stupnicu hodnôt a spôsob myslenia. Z ateistu sa stal človek živej viery a modlitby. Howard dodnes vydáva svedectvá a vďaka viere a dôvere k Bohu sa stáva slobodným a schopným nezištnej lásky. Lebo len ten, kto všetko koná s láskou, získava skutočné šťastie a ide po ceste vedúcej priamo do neba.

KRISTUS nádej Európy

Stredoeurópske katolícke dni.

Slovensko vstúpilo do EÚ 1. mája 2004. Spoločná európska ústava, v ktorej niet ani zmienky o Bohu a o kresťanstve, bola a aj je na programe dňa. Liberálna časť Európy - Slobodomurári a iní nepriatelia Katolíckej cirkvi pracujú s plnou silou. Svätý Otec apeluje na svedomie kresťanov, aby bedlili. Znamená to, že ak kresťanstvo nebude mať oporu v zákone, katolícke organizácie, školy, charita, môžu byť prenasledované.

Na podnet Svätca a biskupských konferencií 8 štátov strednej Európy, ktoré spravujú asi 60 mil. katolíkov, viacerí nadšenci zorganizovali "Púť národov" do Mariazellu na 22.5.2004. Heslom bolo motto:

"Kristus nádej Európy."

Raz po sv. omši, v januári 2004 oznámil p.farár, že sa bude konať púť do Mariazellu. Povedal, že naši predkovia mali v úcte "Celenskú" Pannu Máriu, čoho dôkazom je, že takmer v každej závodskej domácnosti visel takýto obraz.

V piatok 21. mája 2004 okolo 20.00 hod. prišiel autobus. Nastúpilo 15 pútnikov z farnosti Závod a ďalší z Veľkých Levár a Plaveckého Štvrtku. Autobus nevzbudzoval dobrý dojem, ale sprievodkyňa bola milá. Na rakúskych hraniciach museli všetci z autobusu vystúpiť a ukázať osobne svoj pas. Pravdepodobne to bol príkaz "zhora" kvôli teroroistom a

bezpečnosti. Na miesto sme prišli okolo 6.00 hod. ráno. Všade bol hornatý, lesnatý kraj, hmla, plno ľudí, zima. Pršalo, len tak lialo. Podľa pokynov organizátorov začali sme pochod na "Platz". Asi po 2 kilometroch sme ho našli. Z nákladných áut rozdávali "balíčky pútnika". Bolo to plátenné vrečko, ktoré obsahovalo: drevený ruženec, inštrukcie o púti v 8 jazykoch, hroznový cukor, 0,5l minerálky, hodvábný šál - mávatko, maličké rádio, kde sme si naladili preklad vo vlastnej reči a pršiplášť. Každý dostal ešte sedačku - skladačku z kartónu.

Oltár bol postavený na vrchole obrovského kopca zarasteného trávou a pokrytého mokrou hlinou. Okolo 10.00 hod. prišiel sprievod z baziliky so spevom a hudbou. Pár krásnych bielych koní ťahal voz, na ktorom sa viezla milostivá socha celenskej Panny Márie s Ježiškom.

Začala slávnostná sv. omša za účasti mnohých biskupov. Dážď, zima a vietor neustávali.

Kto si po sv. omši myslel, že to najhoršie má už za sebou a vbehne do suchého autobusu, veľmi sa mýlil. Ako hovorieval prof. Michálek: "Bedlite, lebo duch je síce ochotný, ale telo slabé." Potrebovali sme oveľa viac trpezlivosti ako doteraz, aby sme získané milosti nestratili.

Na túto púť prišlo asi 1000 autobusov s pútnikmi. V horách sú cesty úzke a kľukaté. O priestoroch parkovísk nechyrovať. Autobusy boli zaparkované popri cestách. Pokým sme našli ten náš, bolo treba kráčať najmenej 10 km do kopca, potom z kopca, viackrát sa informovať a len ísť a ísť. V autobuse na nás čakal len šofér. Sprievodkyňa sa nehlásila a tak sme 2 hodiny čakali, kým sme sa vydali na cestu domov. Lenže motor autobusu strácal do kopcov dych, a tak sme vystúpili a tlačili vozidlo na lepšiu cestu. A tu div-divúci, na križovatke horských ciest sedela naša sprievodkyňa. Po pomalej jazde na diaľnici pred Viedňou však ktosi zakričal, že sa zozadu dymí a smrdí guma. Šofér zastal až po upozornení iného šoféra. Ten, kto si rýchlo zobral veci a utekal von, mal šťastie, lebo ich zobral autobus smerujúci do Trenčína, ostatní museli čakať na osobné autá.

Pútnicke miesto Mariazell je veľmi staré. Takto o ňom píše "superior" farnosti Mariazell. Je to miesto, kde sa "nebo skláňa k zemi," hoci "dych vyrážajúce" tu zázraky nie sú časté. Udialo sa tu veľa zázrakov a nemyslíme len to, že Mária bola a je na tomto mieste uctievaná ako Matka Rakúska a nemecky hovoriacich krajín, a zároveň ako matka slovanských národov a Maďarska. Tu prebieha aj europeizácia v skutočnom zmysle slova, keď skupiny pútnikov z rozličných krajín spoločne slávia liturgiu, modlia sa a spievajú, pričom padajú hranice i predsudky a skutočnosťou sa stáva to, čo nebolo naplánované ani zorganizované. My všetci sme boží ľud.

V Mariazelli sa vždy znova koná veľký zázrak turičnej Cirkvi uprostred Európy.

Musíme sa stať soľou zeme a svetlom sveta.

ZLATA

SVITANÍČKO

Humor

Záhorák chytil zlatú rybku.
"Prosím ťa, dobrý človek" - prosí
zlatá rybka - "ak ma pustíš na
slobodu,
splním ti tri želania".

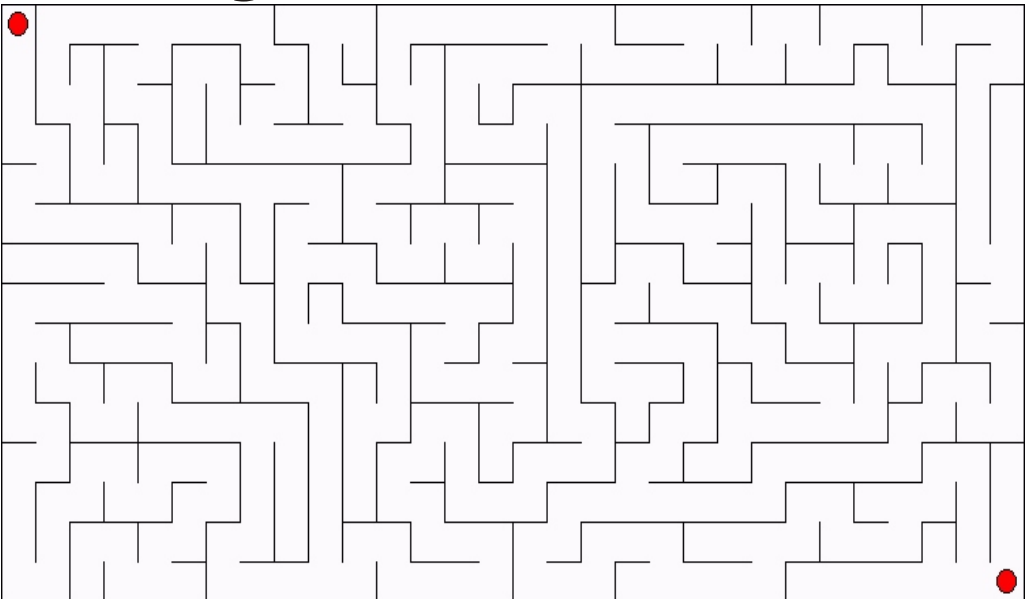
"Ja mám len jedno želanie" - hovorí
zlostne Záhorák - "aby si nemala
žiadne kosti!!!"

Príde Róm do reštaurácie a hovorí:
"Jeden guláš, rožok a pivo!"
Donesú mu to. Zje a chce ďalšie.
Keď už zje asi 10 chce platiť a
čaišník sa ho pýta:

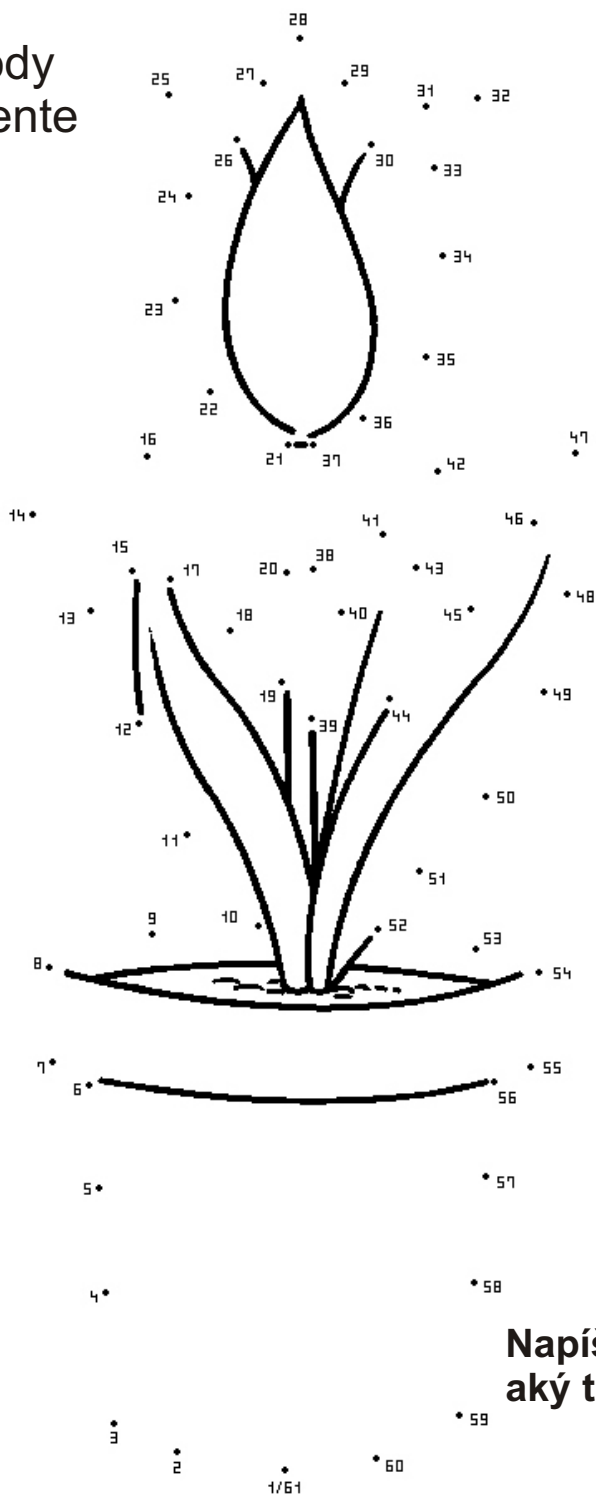
"Dobre, čo ste mali?"
"Guláš, rožok, pivo, guláš, rožok,
pivo, guláš, rožok, pivo, gu..."
"Dobre, dobre, nie som hluchý."

Blondínka už dlhší čas stojí na
zástavke autobusu.
Ide okolo chlapík a hovorí jej:
"Slečna ale tento autobus chodí len
cez sviatky!"
"Juj, aké mám šťastie, ja mám totiž
dnes meniny!"

labyrinth

Spojte body
a dostanete
obrázok

Napište nám,
aký to je obrázok.

Historické okienko

Don Bosco a Ján BOLL

Koncom januára si pripomíname 117. výročie úmrtia významného svätca a zakladateľa Saleziánov sv. Don Bosca. (* 16.8.1815 + 31.1.1888). Určite by stálo za zmienku spomenúť tu čo- to z jeho rozhodne zaujímavého života, no to si náš čitateľ môže pozrieť v hociktorom z jeho životopisov, ktoré na Slovensku boli vydané.

Spomeniem tu radšej niečo , o čom mnohí z Vás možno nevedia. Niečo, čo Don Bosca spája s našou farnosťou.

Na Vianoce sme si pripomenuli 70. výročie úmrtia jedného kňaza, dlhé roky pôsobiaceho v našej farnosti. Kňaza, na ktorého naši starí rodičia nikdy nezabudli. Povešť o ňom prechádza už celé generácie, a tak si ho tu trochu pripomeňme.

Ján Boll ostal v spomienkach ako kňaz veľmi aktívny a medzi ľuďmi mimoriadne obľúbený. Zaslúžil sa o veľký rozvoj náboženských spolkov v dedine a dokázal ľudí prebudiť z ľahostajnosti a nečinnosti. Išlo rozhodne o jednu z veľkých osobností pôsobiacich v Závode a jeho úsilie a práca zanechali hlboké brázdy v srdciach veriacich.

"... ten Boll pochádzali z Habánú z Levár a oni byli ináč Nemeč. Jak študent byli nemocný a tak išli do Rakúska - Pazmáneu ve Vídňi. A tá rodzina sa ho tam ujaua a on za to , za odpuatu zas otád si vzau tú jejich kuchárku a tá tu byua a ho aj doopatrovaua...."

- toľko hovorí úryvok zo spomienok tetky Zuzky VRABLECOVEJ.

Počas svojej mladosti býval často chorľavý a to veľmi sťažovalo jeho kňazskú prácu. V tej dobe už do sveta začala prenikať povest' o svätom mužovi z Turína (Taliansko) o Don Boscovi. Keď videl, čo všetko o ňom píše noviny, rozhodol sa, že mu napíše aj on. Prosil ho o príhovor u Panny Márie Pomocnice. Don Bosco i vo veľkom návale práce a tisícorakých starostiach mu odpovedal a k listu pripojil malý obrázok Panny Márie Pomocnice. Na druhú stranu obrázku napísal po latinsky:

***Mária nech ti je Pomocnicou v živote,
podporou v nebezpečenstve,
útechou v hodine smrti a
radosťou v nebesách.
Máriu maj stále na myslí,
Máriu často vzývaj o pomoc.
Pôst a modlitba ti budú osožiť nadovšetko.
V Turíne 23. Júna 1883***

Ján Bosco, kňaz

Tento nápis na stálu pamiatku pre veriacich nechali farníci.

Náš chorý nakrátko nato vyzdravel. Pri stálom dobrom zdraví horlivo pracoval ešte dlhé roky. Malý obrázok od Don Bosca ako vzácnu pamiatku a relikviu opatroval vo svojom breviári po celý život. Bol neúnavný ctiteľ Panny Márie a v dedine začal ako prvý organizovať aj púte do Mariazellu (Rakúsko). Chodievalo sa tam každoročne a bola to dlhá a namáhavá púť, ktorú so svojimi farníkmi neraz absolvoval.

Dekan Ján Boll sa narodil r. 1860 v Trnave. Bol kaplánom v Senici, Budmericiach a Trnave, administrátorom v Starej Lehote a Šuriankach. Farárom v Závode sa stal v roku 1915. Jeho životná púť sa naplnila práve na Vianoce, keď si ho Pán po trojtýždňovej nemoci povolal k sebe. Zomrel na poludnie 24. decembra 1934 ako 75-ročný bohabojný a zaslúžilý kňaz. Rozlúčiť sa s ním prišlo päťtisíc obetavých veriacich. Pochovaný je na miestnom cintoríne. Na jeho hrobe často vidno sviece. Úcta k tomuto mužovi pretrváva v srdciach ľudí dodnes.

P.V.

Závodské zvony

Od pána Marcina

"Kyselany u Brna"

Keď sa stavala hrádza na Morave, zišli sa tam chlapi z celého okolia. Keďže tam boli aj Závodčania, ostatní si z nich robili posmech, že Závodu sa hovorí "Kyselany u Brna". Keď si už robili posmech aj "Jakubovjané", "Závodzané" sa nedali a hovoria:

"Vy budzte cicho!! Vy, keď pasete krávy a náhodú sa vám jedna strací, mosíte ju hľadať na mapje!!"

Traja pltníci.

Bolo to po Troch kráľ'och, keď traja pltníci splavovali drevo. Odrazu sa rozhodli, že sa na chvíľ'u zastavia. A tak prišli do dediny, kde sa práve v kostole konala omša a pán farár kázal o Troch kráľ'och asi takto..." A načo tí traja, načo sem prišli?! Volal ich niekto? Kde sa tu tí traja vzali?!" Traja oltníci, stojac nazadu, nechápavo na seba pozreli. Keď sa pán farár ešte raz opýtal: "Kde sa tu tí traja vzali?" Jeden z pltníkov sa neudržal a skríkol na celý kostol: "Splavujeme drevo dolu Váhom!!!"

V nedeľu 16. januára 2005 si počas farskej svätej omše pripomenuli 50. výročie sobáša a obnovili si svoje manželské sľuby *Vendelín a Terézia Staňkovci*. Bola to taktiež nedeľa, 16. januára 1955, keď si krátko poobede povedali svoje áno v závodskom kostole.

Zlatým manželom srdečne blahoželáme a vyprosujeme im veľa Božieho požehnania a radosti i pokoja do ďalšieho spolužitia.

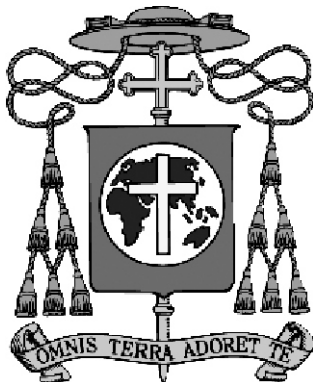
Farská matrika

- A. krsty:**
1. Zoja Zaklaiová, nar. 17.12. 2004 ,
pokrstená 23.1. 2005
  2. Monika Burclová, nar. 8.12. 2004 ,
pokrstená 23.1. 2005
- B. sobáše:**
1. Martin Majzún a Barbora Gašpárková,
22.1. 2005
  2. Henrich Kozárek a Lucia Vernerová,
29.1. 2005
- C. pohreby:**
1. Michal Horváth, nar. 13.1. 1949,
+ 7.1. 2005, pohreb 12.1.05
  2. Peter Prelec, nar. 11.6. 1918,
+ 10.1. 2005, pohreb 13.1.05
  3. Margita Kováčová, rod. Rohlíčková,
nar. 10.5. 1942, + 14.1. 2005, pohreb 18.1. 05
  4. Alžbeta Húšková rod. Studeničová,
nar. 27.5. 1914, + 17.1. 2005, pohreb 20.1.05

Slávnosť svetla

Na sviatok Obetovania Pána, 2. februára 2005 sa vo farskom kostole slávila sv.omša. Tak ako už aj minulý rok boli počas tejto sv. Omše predstavené deti, ktoré tento rok pristúpia k prvému sv. Prijímaniu. Chlapci a dievčatá, tento rok je ich 28, urobili sľub, že sa na svoje prvé stretnutie s Pánom Ježišom vo sv. Prijímaní chcú usilovne a svedomito pripravovať.

Slávnosť vyznela veľmi radostne a pán farár poďakoval rodičom a prejavil veľkú radosť nad tým, že všetci si na túto slávnosť našli čas. Celkom osobitne otcov detí. Ako pripomienka tohto sviatku zostali posvätené sviece, ktoré sú umiestnené na svietniku. Deti si ich pri každom príchode do kostola môžu zapáliť.

***Dňa 21. februára 2005 sa dožíva svojich
80 - tich narodenín náš rodák,
otec biskup Mons. Štefan Vrablec.***

Narodil sa 21.2. 1925 v Závode.

Maturoval na Gymnázium v Trnave 1945

Študoval na Lateránskej univerzite v Ríme, kde v roku 1951 dosiahol licenciát a v roku 1956 doktorát z teológie. V štúdiu pokračoval na Inštitúte špirituality na Gregoriánskej univerzite v Ríme (1963)

Kňazská vysviacka: 23. decembra 1950

1951-1955 kaplán v Cesio Maggiore (Belluno Taliansko)

1955-1957 správca farnosti v Goima di Zoldo (Belluno Taliansko)

1957-1963 špirituál v krajskom seminári v Chieti

1964-1967 špirituál v krajskom seminári v Assisi

1967-1993 redaktor v Slovenskom ústave sv. Cyrila a Metoda v Ríme

1993-1998 riaditeľ Slovenského ústavu sv. Cyrila a Metoda v Ríme

1998 19. júna menovaný za titulárneho biskupa Tasbalského a pomocného biskupa bratislavsko-trnavskej arcidiecézy

Biskupská vysviacka: 26. júla 1998 (apoštolský nuncius Luigi Dossena, Šaštín) 2. mája 2004 - emeritný biskup

Zakladateľ a redaktor časopisu Slovenský kňaz (1959) potom Diakonia (1972)

Zakladateľ a redaktor časopisu Magnifikat (1975) Publikácie: Posviacka chrámu 1963, Je niekto z vás chorý? 1974, V sedmobrežnom kruhu Ríma 1975, Drahé rehoľné sestry 1984, Od srdca k Srdcu 1985.

Jubilantovi vyprosujeme veľa zdravia, Božieho požehnania do ďalších rokov a zverujeme ho do ochrany Sedembolestnej Panny Márie.

Pri tejto príležitosti bude slávená slávnostná d'akovná svätá omša vo farskom kostole v Závode na slávnosť sv. Jozefa, 19. marca 2005, so spomienkou na 2. výročie úmrtia prof. Jozefa Vrableca.

Mons. Jozef Vrablec:

Kňaz, pedagóg a kazateľ. Narodil sa 4. marca 1914 v Závode, okres Malacky. Pochádza zo siedmich detí, z toho dve sestry sa stali rehoľnými sestrami a brat bol vysvätený za biskupa. Po teologických štúdiách bol Jozef Vrablec 5. júla 1937 vysvätený za kňaza a postupne prešiel farnosťami: Trenčianska Teplá, Bošany, Skačany, Dubnica nad Váhom, Močenok, Nitra, Klátová Nová Ves. Od roku 1973 po vymenovaní za generálneho vikára Nitrianskej diecézy biskupom Jánom Pásztorom. Bol menovaný za kanonika starobylej sídelnej nitrianskej kapituly a stal sa jej veľprepoštom. Od roku 1971 bol predsedom Slovenskej katechetickej komisie. Jeho najvýznamnejšia činnosť sa viaže na jeho pôsobenie na CMBF. V rokoch 1980-1983 bol jej prodekanom. V novembri 1990 ho svätý otec Ján Pavol II. vymenoval za pápežského preláta. V rokoch 1991- 1994 bol dekanom RK CMBF UK v Bratislave. Potom pôsobil na Teologickom inštitúte RK CMBF UK v Nitre ako profesor homiletky. Nie menej záslužná bola jeho publikačná činnosť. Bol autorom asi osemdesiat publikácií a množstva článkov. Zostáva nezabudnuteľnou osobnosťou pre všetkých jeho bývalých žiakov, kňazov, variacich a mládež. Nezabudnuteľné zostávajú kázne Mons. Jozefa Vrableca. Dokázal nimi nadchýnať poslucháčov a získať si ich myseľ. Počas totality sa jeho kázne šírili ako samizdaty a boli prednášané po celom Slovensku pri svätých omšiach.

Niektoré z nich uvedieme v našom časopise:

Aby sme boli jedno

Viete, že v mnohých národoch testament čiže posledná vôľa človeka požíva ochranu zákona. A v každej usporiadanej rodine sa rešpektujú posledné slová a želania umierajúceho otca. V evanjeliu siedmej veľkonočnej nedele nám opisuje očitý svedok apoštol Ján posledné slová a želania Pána Ježiša. V noci pred svojou smrťou, po rozlúčkovej reči s apoštolmi, modlil sa za svojich apoštolov takto: "Svätý Otče, zachovaj ich, aby boli jedno, ako my." Pretože sú to slová Ježišovej poslednej vôle, sú nám veľmi vzácne. Spolu sa nad nimi zamyslime takto: Pán Ježiš sa modlí, aby jeho veriaci žili v jednote. A aká to má byť jednota, to vyjadruje kratučkým výrazom: Aby boli jedno ako my. Čo to znamená ako my? To znamená, ako bol Pán Ježiš jedno so svojim nebeským Otcom. A Ježišova jednota s nebeským Otcom je dvojnásobná. Po prvé Pán Ježiš ako druhá Božská osoba od večnosti žije v nerozlučnej jednote s prvou Božskou osobou v najsvätejšej Trojici. Táto jednota je taká dôverná, že tri Božské osoby, Otec, Syn a Duch Svätý sú jeden Boh. Nikde inde na svete a vo vesmíre nejestvuje taká úzka jednota, v akej žijú tri Božské osoby v najsvätejšej Trojici. Jednotu troch Božských osôb charakterizuje evanjelista sv. Ján jedným výrazom: Boh je láska. Ale Pán Ježiš je zjednotený s nebeským Otcom aj druhým spôsobom. A to tak, že keď žil tu na svete ako človek, ustavične mal na mysli nebeského Otca, k nemu sa modlil, s ním sa v tichu rozprával, oslavoval ho, miloval ho a vrúcne plnil jeho vôľu. Tak vrúcne, že keď sa blížila hodina jeho smrti, modlil sa: Otče, ak chceš, vezmi odo mňa tento kalich, no nie moja, ale tvoja vôľa nech sa stane. A tak vidíme, že Ježišov krátky výraz: aby boli jedno ako my, kladie na nás dve požiadavky. Po prvé tak, ako sú v jednom Bohu zjednotení tri Božské osoby, aj my máme byť medzi sebou navzájom zjednotení.

Vedie nás k tomu tá náuka Svätého písma, že Boh stvoril človeka na svoj obraz. Čiže človek sa má podobať Bohu. Vieme, že tu nejde o telesnú podobu, o podobu hlavy, drieku, rúk a nôh, lebo Boh nemá telo. Ide tu o podobu duchovnú. Podľa jednoty a lásky troch Božských osôb človek má žiť v takej jednote s inými ľuďmi, aby sa mohlo povedať: človek je láska. Pretože Boh je láska a človek je stvorený na Boží obraz. To je jednota horizontálna čiže vodorovná. Po druhé tak, ako bol s nebeským Otcom zjednotený Ježiš Kristus, keď žil tu na zemi, aj my všetci máme byť zjednotení s naším nebeským Otcom vierou, nádejou a láskou. To je jednota vertikálna čiže zvislá. Lenže my dnes žijeme v časoch, keď obidve tieto jednoty upadajú. Jednota s Bohom je dnes veľmi narušená. Mnohí ľudia opúšťajú vieru v Boha a zameriavajú svoj život iba na pôžitkárstvo, na konzumnosť a bojujú proti viere v Boha.

Medziľudská jednota je narušená priam tragicky v mnohých krajinách sveta. A narušená je aj v mnohých našich rodinách, príbuzenstvách a spoločenstvách. A my v tejto chvíli pozorne posúdme: Či sa človek stáva šťastný, keď odmieta jednotu s Bohom a jednotu s ľuďmi? Tuším vašu odpoveď. Odpovedáte: Akože by mohol byť šťastný, keď sa neriadi pravým návodom na šťastný život? Ved' pravý návod na šťastný život znie: jednota s Bohom a jednota s ľuďmi. Človek môže byť naozaj šťastný, iba keď žije v tejto dvojnásobnej jednote. Pozrime sa spolu na takého človeka. V knihe Dejiny spásy rozpráva mladý muž o sebe, že sa každé ráno cestou do práce zastaví na svätej omši, tam sa stretne s Pánom Ježišom vo svätom prijímaní a prostredníctvom Pána Ježiša sa zjednocuje s nebeským Otcom. Toto zjednotenie s Bohom cíti v sebe ako veľké bohatstvo a s týmto bohatstvom v duši odchádza na svoje pracovisko. Na pracovisku svoju jednotu s Bohom dopĺňa jednotou s blížnymi. Úctivo pozdraví svojho šéfa a s veselou tvárou pozdravuje svojich spolupracovníkov. Potom si otvorí písací stôl, pripraví si elektronické počítačadlo, kružidlo a rysovacie pomôcky a s chuťou sa dáva do práce. Pri rysovanom stole s ním pracuje Peter, ktorý je práve akýsi smutný. Priznáva sa, že doma mal veľké nedorozumenie. Naš mladý muž s ním má súčiť a celý deň mu mimoriadne pomáha v práci.

A tak prispieva k tomu, aby sa v kolektive utužovala medziľudská jednota. Po skončenej pracovnej smene ide náš mladý muž znova okolo kostola, vstúpi dovnútra, kľakne si pred svätostánok a modlí sa: Pane Ježišu, ty ma každý deň užšie zjednocuješ s mojím nebeským Otcom a s mojimi spolupracovníkmi a táto dvojnásobná jednota ma robí stále šťastnejším. Ďakujem ti za to. Vidíte, bratia a sestry, aké krásne je naše náboženstvo? Cítite v tejto chvíli, že podstatou nášho náboženstva je jednota s Bohom a s blížnymi? A hneď povedzte, či tento dvojnásobný láskyplný vzťah obsahuje niečo nečestné? Alebo zaostalé? Alebo tmárske? Či práve naopak, človek, ktorý si dáva záležať na svojom vzťahu k Bohu a k ľuďom, nie je krásny človek? A šťastný človek? Hľa, preto vkladá Pán Ježiš do svojej poslednej vôle, do svojho testamentu želanie, aby sme boli jedno. A keďže mu tak veľmi záleží na našej jednote s Bohom a s ľuďmi, dáva nám na to aj svoju pomoc. On vie, že svojimi vlastnými silami by sme nevládali uskutočňovať jednotu s Bohom a s ľuďmi najmä svätou omšou a svätým prijímaním.

Či po takomto uvážení môže niekto z vás odmietať poslednú Ježišovu vôľu? Milí bratia a sestry, prosím vás, uznajme dnes všetci, že Ježišova posledná vôľa nám kladie pred oči pravý zmysel a obsah a náplň nášho života. A pretože nejestvuje nijaký dokonalejší návod na správny a šťastný život, zostaňme mu verní až do smrti. Amen.

Getsemani

Kríž

Malý červený červený
lupienok kvetu
veľa nám prezradit'
môže,
tajomstvo Božie, ktoré
poslal svetu,
lásku Jeho nič nepremôže.

Vyrastá v záhrade dve
tisícky rokov,
sú to kropaje Ježišovej
krvi.

Na pamiatku jeho
ťažkých krokov,
keď v predtuche smrti
úzkosť s pokorou sa
snúbi.

Vždy, v ťažkých chvíľach
života
modlime sa spolu s
Kristom:
Nech Tvoja vôľa Otče
stane sa
a naša duša ostáva vždy
čistou.

(Elinor)

Ak ráno bolesť zobudí
t'a
a choroba k lôžku
pritlačí
zistíš so slzami v očiach
že do chrámu ísť ti sila
nestačí.

Ak nastane raz doba
keď bude sa ti zdať
že celý svet t'a opustil
a nikto t'a nemá už rád,

nezúfaj pohliadni na
Kríž!

Nájdeš tam svojho
priateľa,
čo ruku ti podá vždy,
nájdeš tam väčšiu
bolesť ako je tá tvoja,
nájdeš tam lásku, ktorá
nikdy neskončí.

(Elinor)

